

Szop pracz (*Procyon lotor*)

Szop pracz rozpoczął swój marsz na wschód i nieubłagane zdobywa coraz to większy obszar naszego kraju, będąc kolejnym konkurentem naszych rodzimych gatunków.

I. Występowanie i siedlisko

Szop pracz zamieszkuje lasy niemal całego kontynentu północnoamerykańskiego. Na początku dwudziestego wieku jego populacja wymknęła się spod kontroli, kiedy to uciekł z ferm hodowlanych na terenie Niemiec. Od tamtej pory, jego populacja rozwija się, a szopy rozpoczęły swą ekspansję na wschód. Zamieszkuje najrozmaitsze tereny ale starają się trzymać w pobliżu cieków wodnych, z którymi to łączy się nieodzownie jego odżywianie. Zwierzęta te mają mały dystans do człowieka, przez co często bywają bywalcami wysypisk śmieci oraz przydomowych śmietników, znajdując w ich okolicach pokarm. Siedlisko szopów jest zbliżone do lisiego, choć nory w których zamieszkują nie są tak efektowne. Szopy za schronienie używają najczęściej gotowych już tworów, wypłukanych jam, nor po innych zwierzętach lub nawet okolic ludzkiego domostwa.

II. Charakterystyka ogólna

Wielkościowo szopa porównać można z lisem lub jenotem. Typowy jak na psowatego kształt ciała nie wyróżnia się specjalnie od jego krewniaków. Jego barwa jest popielatoszara z jaśniejszą stroną brzuszną. Szop przypomina swym wyglądem złodziejzka, który przepasał czarną przepaską oczy, bardzo charakterystyczny jest

również ogon, ubarwiony w białoczarne pasy. Waga jego waha się w okolicach pięciu kilogramów i uzależniona jest od płci, wieku, kondycji oraz pory roku. Pływa niechętnie, aczkolwiek bardzo sprawnie, świetnie radzi sobie z wspinalką na drzewa oraz wykroty.

III. Odżywianie

Szop zjada wszystko co znajdzie. Jest on typowym zbieraczem i opiera się w głównej mierze na pokarmie znalezionym lub pozostawionym przez inne zwierzęta. Jest wszystkożerny, preferuje pokarm zwierzęcy- jego przysmakiem są małże oraz ptasie jaja. Na terenach Ameryki płn. Ma bardzo często oplukuje pokarm przed zjedzeniem (stąd określenie pracz) na naszych terenach, cecha ta ulega zanikowi.

IV. Rozmnażanie i rozwój

Okres godowy szopów przypada podobnie jak ciecinka u lisów i odbywa się głównie w lutym. Samiec i samica nie są ze sobą emocjonalnie związane i zaraz po akcie kopulacji, samiec wyrusza dalej w poszukiwaniu nowych partnerek. Po około dwóch miesiącach rodzi się kilka młodych, które są karmione przez matkę przez kolejne dwa miesiące swojego życia. W wieku pół roku młode szopy pomagają już matce w zdobywaniu pokarmu. Pozostają z nią do następnej zimy, kiedy to samice osiągną dojrzałość płciową a samce udadzą się w poszukiwaniu nowych terenów. Samce swą dojrzałość płciową osiągają o rok później niż samice.

V. Zachowanie

Okres największej aktywności szopów to godziny nocne. Zwierzęta te mają świetny wzrok oraz węch. Bardzo sprytnie i chwytne kończyny umożliwiają im wydobycie pokarmu z różnych zakamarków lub jak to bywa w przypadku skorupiaków, wydostanie ich z muszli. Samce zazwyczaj żyją samotniczo, matka zaś prowadzi za sobą swoje potomstwo, robiąc przy tym niesamowite halasy np. podczas pładrowania śmietników. Choć szopy bytują w środowisku bogatym w wodę, to moczą się niechętnie, gdyż nie są należycie przystosowane do izolowania ciepła w wodzie poprzez swoje futerko.

VI. Ekologia gatunku

Szopy ze względu na swoje świetne zdolności adaptacyjne, zajmują coraz to większe tereny naszego kraju. Stanowią konkurencję dla lisów i wywierają dość dużą presję na populację ptaków wodnych wyprowadzających lęgi w Polsce. Są one kolejnym powodem zmniejszania się populacji ptaków wodnych oraz zwierzyny drobnej. Należy więc wywierać dużą presję łowiecką na ten gatunek, który to ze względu na swą dużą ingerencję w naszych łowiskach, został wciągnięty na listę zwierząt łownych. Wrogami naturalnymi szopa są lis i dziedzicze psy.